

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-4 У. 25069/20
Дана 11.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Гордана Сукновић Бојација, председник већа, Јасмина Савић и Весна Слијепчевић, чланови већа, уз учешће судског саветника Милане Узелац, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., кога заступа Мирослав Данојлић, адвокат из Шапца, Николе Чупића 4, ради поништаја решења туженог МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, КАБИНЕТА МИНИСТРА, 01 број 8052/20-2 од 17.11.2020. године, у предмету радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 11.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем утврђено је да је А.А., полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у Сремској Митровици, овде тужиоцу, престао радни однос дана 19.11.2019. године, када је постала правноснажна пресуда Вишег суда у Новом Саду СПК ПО4 117/19 од 19.11.2019. године, којом је именованом изречена условна осуда тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 10 (десет) месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико у року од 2 (две) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело, због учињеног кривичног дела недозвољен промет оружја из члана 348. став 1. Кривичног законика у вези члана 35. Кривичног законика у помагању и кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика.

Тужбом, поднетом Управном суду 22.12.2020. године, допуњеном поднеском од 04.01.2021. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због битне

повреде одредаба поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Наводи, да из увода и образложења оспореног решења произлази да је донето применом одредби члана 131. став 1. тачка 2. и члана 132. Закона о државним службеницима, као и члана 2. став 1. тачка 1. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности. Сматра, да је оспорено решење донето уз ретроактивну примену прописа. Указује, да је у образложењу оспореног решења наведено да је пресуда број СПК ПО4 117/19 донета од стране Вишег суда у Новом Саду постала правноснажна 19.11.2019. године, али да је дело за које је оглашен кривим извршено у периоду од 09.07.2016. године, па до неутврђеног дана маја 2017. године. Истиче, да је у време извршења дела у примени био Закон о државним службеницима, објављен у Службеном гласнику Републике Србије бр. 99/14, који се примењивао од 19.09.2014. године. Даље наводи, да је након 27.10.2017. године у примени Закон о државним службеницима, објављен у Службеном гласнику РС бр. 94/17. Указује, да у складу са одредбама члана 131. Закона о државним службеницима објављеним у Службеним гласницима РС бр. 99/14 и 94/17, државном службенику радни однос престаје по сили закона само ако буде осуђен на казну затвора од најмање 6 месеци. Истиче, да из наведеног произлази да у време предузимања радње која је имала елемента кривичног дела и за које је правноснажно осуђен, Закон о државним службеницима није прописивао да државном службенику радни однос по сили закона престаје и у случају условне осуде. Указује, да је у конкретном предмету примењен Закон о државним службеницима који је ступио на снагу 01.01.2019. године, као и Правилник о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности, који је објављен у Службеном гласнику РС 26/19 и који је у примени од 05.04.2019. године. Наводи, да ретроактивна примена прописа није дозвољена и да оспорено решење не може производити правно дејство. Сматра, и да је, независно од наведеног, тужени орган погрешно применио материјално право, будући да је применио одредбе Закона о државним службеницима уместо одредби Закона о полицији. Тврди, да је Управни суд у идентичним правним ситуацијама већ доносио пресуде којима је поништавао решења туженог органа и заузимао став да се у конкретном случају примењују одредбе Закона о полицији и то члана 172, и позива се на пресуду донету у предмету број II-1 У. 6505/20 од 17.09.2020. године. Истиче, да је врло јасан и недвосмислен став 3. члана 172. Закона о полицији, који наводи да радни однос запосленог у Министарству аутоматски престаје само када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора од најмање 6 месеци. Сматра, да тужени не примењује прописе како они гласе, него их противзаконито врло широко тумачи. Наводи, да тужени орган сматра да како Законом о полицији није наведено да радни однос запосленом престаје када је осуђен на условну осуду, да треба применити закон којим је то прописано и да му таквим тумачењем незаконито констатује престанак радног односа. Истиче, да у конкретном случају Закон о полицији није оставио ову област нерегулисаном да би се примењивао Закон о државним службеницима као *lex generalis*, него је прецизно навео да запосленима престаје радни однос само када су осуђени на казну затвора. Сматра, да је законодавац врло резонски донео поменути одредбу, јер је престанак радног односа хтео да предвиди за теже повреде, а не и за лакше. Даље наводи, да оспорено решење садржи и формалне неостатке, који се огледају у дану када му престаје радни однос. Указује, да му радни однос није могао престати ретроактивно и то годину дана пре дана

доношења решења. Предлаже, да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и обавезе туженог да му надокнади трошкове поступка састава тужбе у износу од 16.500,00 динара.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану. Навео је, између осталог, да је оспорено решење донео на основу доказа у списима и сагласно императивним прописима. Истакао је да је за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика прописано да државног службеника чини недостојним за обављање послова, односно вршење дужности државног службеника, изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања, док је за кривично дело недозвољен промет оружја из члана 348. став 1. Кривичног законика у вези члана 35. Кривичног законика, прописана казна затвора од шест месеци до пет година, па је сходно томе у питању кривично дело за које се може изрећи казна затвора од пет година, одакле произлази да је свако од наведених кривичних дела за које је тужилац осуђен, кривично дело за које изрицање условне осуде на казну затвора од најмање 6 (шест) месеци без обзира на период проверавања за учињено кривично дело чини недостојним државног службеника за обављање послова, односно вршење дужности. Имајући у виду да је сходно члану 172. став 1. и члану 250. Закона о полицији, изрицање условне осуде на казну затвора од најмање 6 (шест) месеци без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које државног службеника чини недостојним за обављање послова државног службеника из члана 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима, један од случајева у којима полицијском службенику престаје радни однос по сили закона, даном правноснажности пресуде, тужени орган је указао да су се стекли услови за престанак радног односа по сили закона. Тужени орган је даље навео да је позивање тужиоца на пресуду Управног суда, Одељења у Нишу, II-1 У. 6505/20 од 17.09.2020. године, без значаја, с обзиром да се у конкретном случају не ради о ставу Управног суда, већ о појединачној пресуди, против које је поднео Врховном касационом суду захтев за преиспитивање судске одлуке, који поступак је у току под пословним бројем Узп-276/20. Указао је да је радни однос тужиоцу престао по сили закона тј. независно од воље запосленог и воље послодавца, на начин и оног дана како је то законом предвиђено, при чему одлука послодавца има само декларативни карактер. Тужени орган је даље навео да нису основани ни наводи тужиоца да је оспорено решење донето уз ретроактивну примену прописа, када се има у виду да у моменту наступања чињенице која је по императивним законским прописима основ за престанак радног односа по сили закона, на снази био Закон о полицији ("Сл. Гласник РС", бр. 6/16 ... 87/18) и Закон о државним службеницима ("Сл. Гласник РС", бр. 79/05 ... 95/18). Како је у складу са наведеним законима, на основу којих је донето оспорено решење, основ за престанак радног односа по сили закона осуда на казну затвора или условну осуду, а не сама радња извршења кривичног дела, тужени орган је истакао да је у поступку престанка радног односа по том законском основу ирелевантно питање важења прописа у време извршења кривичног дела. У погледу навода да оспорено решење садржи и формалне недостатке, који се огледају у дану када је тужиоцу престао радни однос, тужени орган је навео да у ситуацији када запосленом радни однос престаје *ex lege* на основу правноснажне пресуде, послодавац нема могућност да утврђује основаност разлога за престанак радног односа, већ да само декларативном

одлуком утврди престанак радног односа, и то са даном који је законом опредељен као дан престанка радног односа *ex lege*.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из образложења оспореног решења и списка предмета ове управне ствари, произлази да је пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебног одељења за сузбијање корупције СПК ПО4 117/19 од 19.11.2019. године, која је постала правноснажна 19.11.2019. године, тужилац, запослен у Министарству унутрашњих послова, Полицијској управи у Сремској Митровици, оглашен кривим због извршења кривичног дела недозвољен промет оружја из члана 348. став 1. Кривичног законика у вези члана 35. Кривичног законика, у помагању и кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика и да му је изречена условна осуда тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 10 (десет) месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико у року од 2 (две) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело. Имајући у виду да је пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебног одељења за сузбијање корупције СПК ПО4 117/19 од 19.11.2019. године, која је постала правноснажна 19.11.2019. године, тужилац оглашен кривим због извршења кривичног дела недозвољен промет оружја из члана 348. став 1. Кривичног законика у вези члана 35. Кривичног законика, у помагању и кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика и да му је изречена условна осуда тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 10 (десет) месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико у року од 2 (две) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело, тужени орган је оценио да су се стекли услови за престанак радног односа тужиоца у складу са чланом 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима. Како је наведена пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебног одељења за сузбијање корупције, СПК ПО4 117/19 од 19.11.2019. године, постала правноснажна 19.11.2019. године, наведени датум је опредељен као датум престанка радног односа тужиоца, у складу са чланом 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима. На престанак радног односа по сили закона у конкретном случају, по оцени туженог органа, примењују се прописи који су важили у време правноснажности пресуде Вишег суда у Новом Саду СПК ПО4 117/19 од 19.11.2019. године, а не прописи који су били на снази у време извршења предметног кривичног дела. Тужени орган је указао да је решење о престанку радног односа које се доноси по сили закона деклараторног карактера и да се тим решењем утврђује разлог и дан престанка радног односа, а да послодавац у том случају нема дискрециона овлашћења, већ је у обавези да донесе акт о престанку радног односа. Истакао је да је одлучна чињеница за доношење оспореног решења о престанку радног односа по сили закона то што је тужиоцу правноснажном пресудом изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 10 (десет) месеци и

истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико у року од 2 (две) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело, због учињеног кривичног дела недозвољен промет оружја из члана 348. став 1. Кривичног законика у вези члана 35. Кривичног законика, у помагању и кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика, које га чини недостојним за обављање послова државног службеника. На основу свега изнетог, тужени орган је одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 172. став 1. Закона о полицији ("Службени гласник РС", број 6/16 ... 87/18) прописано је да поред случајева престанка радног односа утврђених другим прописима, полицијском службенику, односно осталим запосленима, по сили закона радни однос у Министарству престаје: 1) када се утврди да су подаци о испуњавању услова за заснивање радног односа из члана 137. овог закона неистинити – даном утврђења ове чињенице; 2) када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора од најмање шест месеци – даном достављања правноснажне пресуде Министарству; 3) када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора за следећа кривична дела: примање мита; давање мита; трговина утицајем; насиље у породици; злоупотреба у вези са јавном набавком; злоупотреба положаја одговорног лица; омогућавање злоупотребе остваривања права азила у иностраној држави; злоупотреба службеног положаја; превара у служби; проневера; одавање службене тајне – даном достављања правноснажне пресуде Министарству.

Одредбом члана 250. Закона о полицији прописано је да ако овим законом, прописима донетим на основу овог закона и посебним колективним уговором за полицијске службенике није другачије прописано, на права и дужности, рад и радне односе полицијских службеника, примењују се прописи о државним службеницима и посебан колективни уговор закључен у складу са тим прописима, општи прописи о раду и закон којим се уређује општи управни поступак.

Одредбом члана 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", број 79/05 ... 95/18) прописано је да државном службенику престаје радни однос по сили закона ако буде осуђен на казну затвора од најмање шест месеци или му је изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника - даном правноснажности пресуде.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 1. и 2. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности ("Службени гласник РС", број 26/19) прописано је да недостојним за обављање послова, односно вршење дужности државног службеника чини изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за: 1) кривична дела против службене дужности: злоупотреба службеног положаја (члан 359. Кривичног законика), несавестан рад у служби (члан 361. Кривичног законика), противзаконита наплата и исплата (члан 362. Кривичног законика), ненаменско коришћење буџетских средстава (члан 362а Кривичног законика), превара у служби (члан 363. Кривичног законика), проневера (члан 364. Кривичног законика), послуга (члан 365. Кривичног законика), трговина утицајем

(члан 366. Кривичног законика), примање мита (члан 367. Кривичног законика), давање мита (члан 368. Кривичног законика) и одавање службене тајне (члан 369. Кривичног законика); 2) сва друга кривична за која може бити изречена казна затвора од пет година.

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, по оцени Управног суда, тужени орган је правилно нашао да су се стекли услови за престанак радног односа тужиоца у складу са чланом 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима, имајући у виду да је пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебног одељења за сузбијање корупције, СПК ПО4 117/19 од 19.11.2019. године, која је постала правноснажна 19.11.2019. године, оглашен кривим због извршења кривичног дела недозвољен промет оружја из члана 348. став 1. Кривичног законика у вези члана 35. Кривичног законика, у помагању и кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика и да му је изречена условна осуда тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 10 (десет) месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико у року од 2 (две) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело, што га, у смислу члана 2. став 1. тачка 1. и 2. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности, чини недостојним за обављање послова, односно вршење дужности. По налажењу Управног суда, тужени орган је на описани начин у довољној мери образложио законски основ за престанак радног односа тужиоца.

Суд је ценио наводе тужбе којима се указује да је оспорено решење донето уз ретроактивну примену прописа, али налази да нису основани, будући да је разлог за престанак радног односа тужиоца, у складу са одредбом члана 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима, правноснажна пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебног одељења за сузбијање корупције СПК ПО4 117/19 од 19.11.2019. године, док је релевантан моменат за престанак радног односа дан правноснажности пресуде, а не моменат извршења кривичног дела за које је тужилац осуђен наведеном пресудом, који није и не може да буде од значаја у конкретном случају.

Суд налази да нису основани ни наводи тужбе којима се указује да је тужени погрешно применио материјално право, будући да је применио одредбе Закона о државним службеницима, уместо одредби Закона о полицији, те да је врло јасан и недвосмислен став 3. члана 172. Закона о полицији, у ком је наведено да радни однос запосленог у Министарству аутоматски престаје само када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора од најмање 6 месеци, али да тужени не примењује прописе како они гласе, него их противзаконито врло широко тумачи, иако у конкретном случају Закон о полицији није оставио ову област нерегулисаном да би се примењивао Закон о државним службеницима као *lex generalis*. Ово стога, јер је, и поред тога што Закон о полицији представља посебан закон (*lex specialis*) у односу на Закон о државним службеницима, између осталог, и у погледу случајева за престанак радног односа полицијских службеника, чланом 172. став 1. Закона о полицији прописано да полицијском службенику по сили закона радни однос у Министарству престаје у случајевима утврђеним другим прописима. У конкретном случају, то је Закон о државним службеницима који се примењује и на запослене у Министарству

унутрашњих послова, а којим је у члану 172. став 1. тачка 2. изричито прописано да државном службенику престаје радни однос по сили закона ако буде осуђен на казну затвора од најмање шест месеци или му је изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника - даном правноснажности пресуде, у складу са којим је правилно утврђен и датум престанка радног односа тужиоца.

Наводи тужбе којима тужилац указује да је Управни суд у идентичним правним ситуацијама већ доносио пресуде којима је поништавао решења туженог органа и заузимао став да се у конкретном случају примењују одредбе Закона о полицији и то члана 172, и позива на пресуду донету у предмету број II-1 У. 6505/20 од 17.09.2020. године, по оцени суда, нису од утицаја на законитост оспореног решења, будући да се судске одлуке заснивају на Уставу, законима, потврђеним међународним уговорима и прописима донетим на основу закону, а не на пресудама које су донете у појединачним управним стварима и не представљају извор права на основу ког се може одлучивати у другим управним стварима.

Суд је ценио и остале наводе истакнуте у тужби, али је нашао да су без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, јер се њима не доводи у сумњу чињенично стање утврђено у управном поступку, на које је правилно примењено материјално право, без повреде правила поступка.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредаба члана 40. став 1. и 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу 1. диспозитива ове пресуде.

Имајући у виду успех у спору, суд је, применом одредби члана 66, члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора и одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 11.05.2022. године, III-4 У. 25069/20

Записничар
Милана Узелац,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Сукновић Бојација,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈА